

потаенный онѣзи подслады, които, както чувамъ, даватъ толкози вкусъ на твоитѣ вечери. И когато азъ стигнахъ на твоя възраст, ще са научъ, тако ми Херколеса! на каквы развлечения да са посветижъ споредъ здръмля възраст и, както ты сега, да са пресвивамъ на безгрижныя и изящныя животъ на младитѣ.

Арбакъ издигна глава и погледна Главка лукаво.

— Не та разумѣхъ, отговори той студено; но днесъ е мода да минувать за остроуміе несмысленытѣ галиматіи. И туй като изрече обърна си главата къмъ друга страна съ усмивка почти саркастическа и подирь малко мълчанье обърна са къмъ Иона.

— Прекрасна Иону, три пѣти дохождахъ до вратата ти, но на зла честь не можихъ да та намѣрижъ.

— Очарована отъ тихото море, излѣзвахъ често противъ обыкновеніето си, отговори малко смутена Иона, а туй не са укры отъ вниманіето на Арбака, който са престори че не го разумъ.

— Знаешъ ли отговори той засмѣтъ, какво е казалъ единъ отколѣженъ поетъ?

„Въ къщи добрата жена да стои ѣ прилича,

„А вънъ отъ вратата

„Тя сичкото свое достоинство губи.“ (а)

— Той е циническій поетъ, извика Главкъ, който отбѣгваше отъ женскія полъ.

— Той пишеше споредъ обычая на мѣстото си, и туй мѣсто е прехвалената ти Елада.

— Другы времена, другы нравы. Ако нашитѣ праотцы познавахъ Иона измѣнили быхъ началата си.

— Въ Римъ ли научи тѣзи привѣтливы фразы? попыта Арбакъ съ ядъ, който не можи да задуши въ себе си.

— Не е было, мыслижъ, нужно да ходижъ за туй чакъ въ Египетъ, отговори му Главкъ, като играеше съ златыя си *зиджиръ* и съ явно хладнокровенъ видъ.

— Оставете тѣзи работи, пое приказката Иона за да прекъсне единъ разговоръ, който съ жалость тя гледаше че не е годенъ за да спрители Главка съ настойника ѣ. Арбакъ, рече тя, не трѣба да са относижъ толкози строго къмъ мене сиротата, лишена отъ материнскы милванія. Може да съмъ виновата като живѣижъ такъвзи свободенъ и почти мъжскій животъ; но тѣзи свобода нима е поголѣма отъ онѣзи

(а) Еврипидъ.